

JOSÉ VRIENS

Waar blijf je

deel 1

Familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Anneloes schrok van de plotselinge krachttermen die Mark de wagen in slingerde. Hij reed achter een andere auto die op een veel te lage snelheid een vrachtwagen inhaalde. Dat ergerde hem kennelijk mateloos, zoals vandaag talloze kleine voorvallen zijn ergernis hadden opgewekt.

‘Idioot, kun je niet een beetje doorrijden als je wilt inhalen? Blijf anders op je eigen rijstrook hangen,’ schreeuwde Mark naar de automobilist die na een zeer trage inhaalmanoeuvre weer terug naar de rechter baan schoof. ‘Ga op een scootmobiel rijden, oude zak, als je bang bent om harder dan zestig te rijden!’

‘Doe nou toch eens een beetje rustig,’ probeerde Anneloes haar man te kalmeren. ‘Het is vakantie, dan hoef je toch geen plankgas te geven? Doe niet zo hyper. We kunnen heus wel wat rustiger naar onze bestemming rijden. We hebben alle tijd, hoor.’ Ze reden inmiddels door Duitsland, maar als Mark zo agressief bleef rijden, had Anneloes er een hard hoofd in of ze hun vakantieadres zonder brokken haalden. Politie genoeg op de snelwegen die buitenlanders er graag uitpikten.

Met een giftige blik keek Mark haar aan. ‘Rustig? Zulke fossielen op de autobaan zijn een gevaar voor een ander. Je kunt op een tweebaansweg niet gaan inhalen met tachtig als de rest met honderdvijftig achter je aan komt. Dat is vragen om ongelukken. Dat soort figuren moeten ze hun rijbewijs afpakken en alleen nog met het openbaar vervoer laten reizen. Ik hoop niet dat we nog veel van zulke slakken tegenkomen. Ik wil graag voor vanavond in Oberhüttensölden aankomen.’

Anneloes deed er het zwijgen toe. Als Mark in zo’n ruzieachtige stemming was, kon ze niet op een redelijke manier met hem praten, wist ze uit ervaring. Hopen dat ze veilig op hun bestemming aankwamen, was al wat ze kon doen. Zij mocht niet eens rijden van Mark omdat ze veel te langzaam naar zijn zin reed en volgens hem niet goed op het andere verkeer lette. Wat natuurlijk onzin was. Ze had haar rijbewijs echt niet bij een pakje boter gekregen. Bovendien zat ze dagelijks op de weg om naar haar werk te rijden, en dan was het heel wat drukker dan nu.

Mark zette de volumeknop van de radio nog wat hoger zodat een normaal gesprek niet eens

meer mogelijk was.

Anneloes had gehoopt dat haar man zich wat meer kon ontspannen nu ze daadwerkelijk op vakantie gingen. Al weken hing er een ruzieachtige sfeer in huis. Dat was zo niets voor hem dat ze niet begreep wat er mis kon zijn. Zij kon de laatste tijd in de ogen van Mark niets meer goed doen, zoveel was wel duidelijk.

Als ze iets aan haar man vroeg, kreeg ze de opmerking dat hij dat al honderd keer had verteld. Als ze niets vroeg, kreeg ze het verwijt dat ze geen belangstelling voor hem had.

Het eten smaakte hem niet: het was te veel of te weinig, te zout, te flauw of te gekruid.

Het moest iets met zijn werk te maken hebben – op het relationele vlak kon ze niet achterhalen dat er iets tussen hen was veranderd – maar ook op dat gebied kwam ze geen stap verder. Mark ontkende eenvoudig dat er iets op zijn werk speelde waarover hij zich zorgen maakte. Mocht hij niet gewoon chagrijnig zijn zonder dat er iets aan de hand was?

Het had geen zin om erop door te gaan. Mark ontliet iedere discussie of kapte die af met harde verwijtende woorden waarop zij dichtklapte en zweeg tot zijn bui voorbij was. Het was al een paar keer voorgekomen dat hij in zijn auto

was gestapt en gewoon was weggereden. Op dergelijke momenten hield Anneloes haar hart vast tot hij weer veilig thuis was. Niet helemaal onterecht, ontdekte ze na enige tijd. Er kwam een boete binnen voor te hard rijden. Mark had maar liefst dertig kilometer te hard gereden op een weg waar hij maar zestig mocht. Dat er nog geen ongelukken waren gebeurd en er niet meer boetes op de mat vielen, was haast een wonder.

‘Zullen we bij het volgende tankstation even stoppen?’ stelde Anneloes voor.

‘Waarom? Je hebt voldoende eten en drinken voor onderweg meegenomen,’ was het antwoord.

‘Ik moet plassen.’

‘Dan stop ik wel bij een parkeerplaats met een toilet. Ik heb geen zin om mijn geld uit te geven aan een miniem kopje soep of een broodje met plastic kaas.’ Mark keek haar niet eens aan, maar bleef strak voor zich uit staren.

Om de vrede maar weer te bezwaren, antwoordde Anneloes dat het goed was.

Een kwartiertje later zette Mark de auto stil op een grote parkeerplaats die vol vrachtwagens stond. Een toiletgebouw stond in het midden. Omdat het nog vroeg in de ochtend was,

waren die op dat tijdstip nog redelijk schoon, wist Anneloes. Ze ging naar het gebouw en deed wat ze moest doen.

Toen ze terugkwam, zat Mark aan een stenen tafel. Hij had niet eens de moeite genomen de rugzak te pakken waarin de thermoskan met koffie, de koeken en broodjes zaten. Hij staaarde voor zich uit naar de bosrand die afgezet was met een hoog hek. Het vuil had zich opgestapeld in de nu nog kale bomen en struiken. Ondanks dat er overal grote vuilnisbakken stonden, lag de berm vol met rommel.

Een man, gekleed in een felgekleurde doorwerkjas, met een vuilniszak en een grijper in zijn handen, liep in een traag tempo langs de auto's, hier en daar iets oppakkend en in de zak stoppend. Het overgrote deel van het afval bleef echter liggen. Hij maakte zich er wel erg gemakkelijk van af. Geen wonder dat het hier zo smerig was.

Bij de bosrand pikte een merel tussen de troep op zoek naar iets eetbaars.

'Soms zou ik over het hek willen klimmen en zo het bos in willen lopen om niet meer terug te komen,' begon Mark opeens vanuit het niets te praten.

Anneloes schonk koffie in, niet goed wetend

hoe ze op die opmerking moest reageren en of hij dat wel verwachtte. Bovendien was ze bang dat korte moment van onthulling te verstoren, ook al klonk het nog zo somber.

‘Een beetje rondzwerven, rugzak en slaapzak mee. Niet meer last op je rug dan je dragen kunt. Dat lijkt me heerlijk,’ verzuchtte Mark. ‘Niets om je zorgen over te maken, anders dan waar je een plek voor de nacht kunt vinden en een maaltijd.’

Het leek soms wel alsof Mark in een midlife-crisis zat. Hoewel hij daar met zijn drieëndertig jaar veel te jong voor was. Dat zo iets aardig was in de zomer als de zon scheen, zei ze maar niet. Dat viel vast weer in verkeerde aarde. Anneloes at kleine hapjes van de koek en wachtte geduldig tot Mark verderging, maar kennelijk was het moment van melancholie al weer voorbij.

‘Denk je dat er nog sneeuw zal liggen in de bergen?’ vroeg Anneloes zich hardop af. Het was begin maart. In Nederland liep de temperatuur soms al behoorlijk op.

‘Als we hoog genoeg gaan, vast wel. Al hoop ik van niet, anders hadden we net zo goed de ski’s mee kunnen nemen.’

Ze waren fervente wandelaars en trokken

het liefst de bergen in. Dit was de vierde keer dat ze naar Oberhüttensölden gingen met vakantie. Voornamelijk om te wandelen of te skiën in het schitterende Bayerische Wald met zijn hoge bergen en ruige natuurgebieden. Anneloes had nooit gedacht dat ze zo vaak terug zouden gaan naar hetzelfde gebied, maar het beviel hen hier uitstekend, waarom dan iets anders zoeken?

Normaal gingen ze in januari op wintersport om te skiën en te langlaufen in de omgeving, maar dit jaar had Mark geen vrij kunnen krijgen en waren ze gedwongen geweest later te gaan.

Anneloes vond het niet zo heel erg. Ze stond graag op de lange latten, maar omdat Mark een stuk beter was en hij niet altijd op haar wilde wachten, kwam het erop neer dat ze hele stukken alleen door het bos of op een piste aflegde, al dan niet in gezelschap van andere skiërs of langlaufers.

‘Heb je je koffie op? Dan kunnen we verder.’ Mark stond zonder te kijken of Anneloes al zo ver was op.

Ze haastte zich expres niet en dronk de beker met kleine slokjes verder leeg. Hij zou echt niet zonder haar wegrijden.

Het was bijna vijf uur toen Mark de auto achteruit op de oprit van de familie Steinmetz draaide. Hier huurden ze al enkele jaren een appartement.

De eigenaresse, Reinhilde Steinmetz, had hen kennelijk aan zien komen. Ze opende de voordeur en bleef met een glimlach rond haar mond staan tot haar gasten waren uitgestapt. De korte gezette vrouw met het lange donkere haar in een strakke staart gebonden, ging zomer en winter gekleed in een T-shirt en een lange broek, met blote voeten in een paar slippers, alsof ze geen last had van de kou of de warmte.

Anneloes rilde bij de aanblik van de blote armen van Reinhilde. Ze wurmde zich in haar dikke winterjas voordat ze uitstapte om de gastvrouw te begroeten.

Met uitgestoken handen kwam de pensionhoudster naar haar toe gelopen. *‘Gruß Gott, Anneloes. Ich freue mich Sie wiederzusehen. Haben Sie eine gute Reise gehabt?’*

‘Grüß Gott, Reinhilde. Jawohl. Wie geht es Ihnen?’ antwoordde Anneloes.

Mark kwam erbij staan en voor even leek zijn slechte humeur te zijn verdwenen. Hij praatte met Reinhilde en met haar man Rudi

die eveneens naar buiten was gekomen. Anne-loes' Duits was niet zo geweldig dat ze vloeiend met hen kon converseren zoals Mark dat deed. Wel begreep ze prima wat er werd gezegd.

Nadat ze hun spullen naar boven hadden gebracht – ze hadden de beschikking over een ruim appartement op de bovenverdieping van het fraaie huis – begon Anneloes de tassen met daarin de etenswaren op te ruimen.

‘Schiet eens op, de winkels zijn maar tot zes uur open,’ drong Mark aan.

‘We hoeven toch helemaal niet naar een winkel. Ik heb voldoende meegenomen voor twee dagen. Maandag gaan we pas boodschappen doen.’

Het gezicht van Mark betrok. ‘Dat had je dan weleens mogen zeggen.’

‘Dat heb ik ook gedaan. Waarom denk je anders dat ik al die boodschappentassen heb meegenomen.’

‘Dat moet genoeg zijn voor twee dagen? Heb je vlees bij je?’

‘Natuurlijk. In de kleine koelbox.’

‘Nou, fijn dat ik dat ook wist, dan had ik een heel stuk rustiger kunnen rijden.’ Mark draaide zich om en ging naar de woonkamer om daar via de buitendeur naar het balkon te gaan.